Lieta Nr. 128013415
104AA-0598-15/29

S P R I E D U M S

Rīgā 2015.gada 3.septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja T.BRODA
tiesneši S.KALNIŅA un J.STUKĀNS

izskatīja rakstveida procesā apelācijas kārtībā Rīgā, Abrenes ielā 3, administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ sūdzībā par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2015.gada 30.janvāra lēmumu Nr.241, un

k o n s t a t ē j a

2014.gada 4.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Kurzemes iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektore N.Isadžajana- Ponomorjova sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC151141, par to, ka /pers. A/ 2014.gada 21.februārī plkst.23:15 /adrese/, kāpņutelpā tīši nodarīja maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. B/, kas izraisīja īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījuši veselības traucējumus vai vispārējo darbnespēju zaudējumu, ko apstiprina 2014.gada 24.februāra eksperta atzinums Nr.6-527. Atbildība par nodarījumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}panta otrajā daļā.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Kurzemes iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieces T.Maslovas 2014.gada 3.decembra lēmumu Nr.PC151141-1700 /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}panta otro daļu ar naudas sodu 430 *euro* apmērā.

Minēto Lēmumu /pers. A/apstrīdēja un ar Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes A.Bukēviča 2015.gada 30.janvāra lēmumu Nr.241 Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Kurzemes iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieces T.Maslovas 2014.gada 3.decembra lēmums Nr.PC151141-1700 atstāts negrozīts.

2015.gada 27.aprīlī pēc /pers. A/ aizstāves zvērinātas advokātes J.Tverjanovičas-Bores sūdzības Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā ierosināta administratīvā lieta par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 30.janvāra lēmuma Nr.241 atcelšanu un ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 27.aprīļa spriedumu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes

Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 30.janvāra lēmums Nr.241 atstāts negrozīts.

Par minēto spriedumu /pers. A/ aizstāve zvērināta advokāte J.Tverjanoviča-Bore iesniedza apelācijas sūdzību, uzskatot, ka tiesas spriedums nav tiesisks un ir atceļams pilnībā.

Norāda, ka tiesa nav ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6}panta septītās daļas 1. un 2.punktu, un tieši, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, nav pēc būtības izvērtējusi un vai ir noticis administratīvais pārkāpums un, vai /pers. A/, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīgs šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesa ignorējusi apstākli, ka lietā nav neviena pierādījuma, kas pierāda Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}panta otrajā daļā paredzētā pārkāpuma subjektīvo pusi - ka /pers. A/ ar nodomu nodarīja /pers. B/ miesas bojājumus, ka viņš apzināti pieļāvis kaitīgo seku iestāšanos un ka viņam vajadzēja paredzēt, ka viņa darbību rezultātā šādas sekas iestāsies.

Tiesa nav vērtējusi subjektīvās puses esamību, bet formāli nocitējusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 10.pantu, līdz ar to tiesas spriedumā, tāpat kā VP RRP KPP priekšnieka A.Bukēviča 30.01.2015. lēmumā Nr.241 nav norādes uz pierādījumiem, kas apliecina konkrētā pārkāpuma subjektīvās puses esamību konkrētajā lietā. Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par šajā normā paredzēto pārkāpumu, miesas bojājumiem ir jābūt nodarītiem tīši, tas ir, ar nodomu, lietā nav pierādīta.

Nav ticis izvērtēts apstāklis, ka /pers. B/ no notikuma vietas 21.02.2014. ap plkst. 23:25 aizbrauca ar taksometru un ieradās Valsts policijas Kurzemes iecirknī tikai pēc dažām stundām, kad /pers. A/ jau sniedza savus paskaidrojumus. Vienlaicīgi, ierodoties uz Valsts policijas Kurzemes iecirknī, /pers. B/ izsauca ātro medicīnisko palīdzību, kas apstiprina /pers. C/ un /pers. B/ tīšu nodomu un saskaņotām darbībām nolūkā apzināti nepamatoti saukt pie atbildības /pers. A/, sniedzot policijai apzināti nepatieso ziņojumu.

Tiesa nav izvērtējusi apstākli, uz kuru savās liecībās norādīja /pers. A/, ka konflikts notika 21.02.2014. plkst. 23:15, taču uz ekspertīzi /pers. C/ un /pers. B/ aizbrauca nākamajā dienā tikai plkst. 03:00. /pers. B/ nopratināšanas protokolos neskaidro, kur viņa atradās laikā no 21.02.2014. plkst.23:15 līdz 22.02.2014. plkst.03:00, arī policijas darbinieki šādus jautājumus /pers. B/ un /pers. A/ nav uzdevuši. Izmeklēšana un tiesa kļūdaini devusi priekšroku personu liecībām, kas apstiprina /pers. A/ vainu.

Bez tam, tiesa, izskatot lietu, pārkāpusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta astoto daļu, kas noteic, ka pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe.

Uzskata, ka liecinieces /pers. C/ un /pers. B/ liecības izmeklēšanas gaitā netika vispusīgi un detalizēti izvērtētas kopsakarā un savstarpējā mijiedarbībā ar Eksperta atzinumā konstatēto.

Tiesa no pierādījumiem pilnībā izslēdza /pers. A/ paskaidrojumus, kā arī /pers. D/ un /pers. E/ liecības. Faktiski lietā /pers. A/ vainas pierādījums ir lietā ieinteresētu personu - pašas cietušās /pers. B/ un viņas draudzenes /pers. C/ (/pers. A/ bijusī sieva) liecības, kas vērtējamas kritiski un nesakrīt ar eksperta atzinumā norādīt.

Pie šādiem apstākļiem, vispusīgi izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un tieši liecinieku /pers. D/, /pers. E/ un /pers. A/ liecības kopsakarā ar Eksperta atzinumā izdarītiem secinājumiem, ar lietā esošajiem pierādījumiem, nav pieradīta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}panta otrajā daļā paredzētā pārkāpuma

subjektīvā puse, tātad administratīvais pārkāpums nav noticis un /pers. A/, kuru sauc pie administratīvās atbildības, nav vainīgs administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Lūdz atcelt Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 27.04.2015. spriedumu un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 30.01.2015. lēmumu Nr.241, un izbeigt lietu.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu apgabaltiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā, ja nesaskata pamatu pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu sūdzību izskatīt tiesas sēdē.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, un, vadoties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13}panta trešās daļas, pievienojas Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai un tos pašus argumentus neatkārto.

Ņemot vērā, ka sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā faktiski ir atkārtojis argumentus, kas jau ir izvērtēti Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 30.janvāra lēmumā Nr.241 un Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas spriedumā, tiesu kolēģija nesaskata pamatu to pārvērtēšanai. Tiesa savā spriedumā devusi vispusīgu un pilnīgu izvērtējumu, kam pievienojas arī tiesu kolēģija.

Tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti piedevusi lielāku ticamību cietušās /pers. B/ un liecinieces /pers. C/ liecībām, jo tās apstiprinās ar eksperta atzinumā konstatēto.

/pers. A/ saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, un proti, par maznozīmīga miesas bojājuma, tas ir, miesas bojājuma, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, tīšu nodarīšanu.

Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par minēto pārkāpumu, miesas bojājumiem ir jābūt nodarītiem tīši, t.i., ar nodomu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 10.pantā noteikts, ka pārkāpums atzīstams par izdarītu ar nodomu, ja persona, kas to izdarījusi, ir apzinājusies savas darbības vai bezdarbības prettiesisko raksturu, paredzējusi tās kaitīgās sekas un vēlējusies vai apzināti pieļāvusi šo seku iestāšanos.

Administratīvā pārkāpuma subjektīvā puse ir personas psihiskā attieksme pret veiktajām darbībām un ar to saistītajām sekām. Tiešs nodoms ir saistīts ar personas gribu, proti, tiešs nodoms ietver kaitīgo seku vēlēšanos vai apzināti pieļāvumu, ka šīs sekas iestāsies.

Lietas materiālos noskaidrots, ka 2014.gada 21.februārī ap plkst.23.15 /adrese/kāpņu telpā /pers. A/ sita ar roku /pers. B/ par galvu, rokām, vēderu, pēc nogrūšanas pa kāpnēm turpināja izdarīt sitienus, kas norāda uz /pers. A/ tīšu nodomu nodarīt /pers. B/ miesas bojājumus.

Neskatoties uz to, ka ir /pers. B/ ir draudzene /pers. C/, kura ir /pers. A/ bijusī sieva, tiesa pamatoti piedeva ticamību viņu liecībām, jo tās apstiprinās Ekspertu atzinumā Nr.6-527 /pers. B/ konstatētajiem maznozīmīgiem miesas bojājumiem.

Apelācijas sūdzībā norādītais, ka Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa nav vērtējusi /pers. A/ liecības ir pretrunā ar sprieduma tekstu.

Tiesu kolēģija piekrīt pirmās instances tiesas dotam /pers. D/ un /pers. E/ paskaidrojumu izvērtējumam, jo no /pers. C/ liecībām izriet, ka kaimiņi pavēruši savu dzīvokļu durvis, kad /pers. A/ miesas bojājumu nodarīšanu /pers. B/ bija pārtraucis un uzsācis mutisku strīdu ar /pers. C/, līdz ar ko nesaskata tādus apstākļus un pretrunas, kas ļautu apšaubīt /pers. B/ un /pers. C/ liecību ticamību.

Tas, ka sūdzības iesniedzēja viedoklis nesakrīt ar iestādes un pirmās instances tiesas secināto, nedod pamatu uzskatam, ka pārkāpums nav noticis.

Tiesu kolēģija ņem vērā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu).

Pirmās instances tiesa, izvērtējot pierādījumus atbilstoši Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa prasībām, pareizi secinājusi, ka /pers. A/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, kāds paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.^{2}panta otrajā daļā, un noteiktais sods atbilst Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.panta prasībām.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2015.gada 27.aprīļa spriedumu **atstāt negrozītu**, bet /pers. A/ aizstāves zvērinātas advokātes J.Tverjanovičas-Bores apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2015.gada 3.septembris.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja T.Broda

Tiesneši S.Kalniņa

J.Stukāns